

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.796/2021/6.

A tanács tagjai:

Dr. Bartal Géza a tanács elnöke

Dr. Cseh Attila előadó bíró

Dr. Puskás Péter bíró

A felperes:

felperes1

A felperes képviselője:

ügyvédi iroda (ügyintéző: dr. Baranyai Z. Zoltán ügyvéd, cím1)

Az alperes:

alperes1

Az alperes képviselője:

Dr. Szűcs Viktor Géza ügyvéd (cím2)

A per tárgya:

Megbízási díj

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 57.Pf.637.438/2020/3. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapesti Központi Kerületi Bíróság 17.P.24.068/2014/74. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 638.500 (hatszázharmincnyolcezer-ötszáz) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes város bejegyzett bizalmi vagyonkezelő vállalkozás. A 2010. január 29-én város¹ kelt megbízási szerződés szerint az alperes mint megbízó, illetve név, név¹ és a felperes mint bizalmi vagyonkezelők és megbízottak a cég¹ (a továbbiakban: cég²) szervezeti funkcióinak igazgatóság keretében történő átvételében állapodtak meg.

[2] A szerződés IV. fejezete értelmében az alperes mint megbízó a megbízás ellátása és funkció betöltése ellenértékeként évi 5.500 svájci frank + 7,6 % általános forgalmi adót, könyvviteli szolgáltatásokért legalább évi 5.500 svájci frank + 7,6 % általános forgalmi adót, a könyvviteli költségekért legalább évi 550 svájci frank + 7,6 % általános forgalmi adót, a controlling költségekért legalább évi 500 svájci frank + 7,6 % általános forgalmi adót, továbbá a készpénzkiadásokat és az asszisztensi munkák ellenértékét + 7,6 % általános forgalmi adót köteles fizetni, melyek költségkimutatás szerint térítendőek. A szerződés a megbízó fizetési kötelezettségeként rögzítette a cég által évente fizetendő adót, továbbá a gondoskodást arról, hogy a cég az adókötelezettségei teljesítéséhez időben elegendő pénzeszkővel rendelkezzen. A szerződés III. fejezete szerint a bizalmi vagyonkezelésben alapított vagy vezetett cég a szerződésből fakadó honoráriumok és költségek körében a megbízóval egyetemleges felelősséget vállalt. A VI. fejezet értelmében a szerződés határozatlan időre jött létre, a VII. fejezet alapján a szerződésre a város² jog az irányadó, és a felek a vaduzi székhelyű bíróság eljárásában állapodtak meg azzal, hogy a megbízottak jogosultak a szerződés teljesítését a megbízó lakóhelyén követelni.

[3] A cég² város bejegyzett cég, amelynek vezető tisztségviselője 2010. március 11-től név, 2010. március 21-től név¹ és név.

[4] A felperes a cég² részére 2011/4020. számon 6582,50 svájci frankról, 2012/5017. számon 6604,95 svájci frankról, valamint 2016/9062. számon 12857,50 svájci frankról szóló számlát állított ki.

[5] A felperes 2013. október 30-án fizetési felszólítást küldött az alperesnek 13.187,45 svájci frank és kamata megfizetése iránt. Az alperes a felszólításnak nem tett eleget.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] Az eredetileg fizetési meghagyás kibocsátásával indult, az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban előterjesztett, módosított keresetében a felperes 20.104,958 svájci frank, ebből 13.187,45 svájci frank után 2013. november 8-tól, 6.917,508 svájci frank után 2016. április 11-től járó törvényes mértékű kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a csatolt írásbeli megbízási szerződés alapján.

[7] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azt állította, hogy a felperes által csatolt írásbeli szerződés nem jött létre, mivel azt nem ő írta alá. Védekezése szerint vele szemben számlák kiállítására nem került sor, és vitatta a felperes által csatolt

számlákban feltüntetett összegeket is. Előadta, hogy járt ugyan város, és a cég2 cég üzemeltetési feladataival szóban névot bízta meg, erre pénzt is hagyott ott, amely szerződés azonban nevezett és a cég2 között jött létre, ezért nem kifogásolta soha, hogy a számlát a cég2 kapta. Hivatkozott arra is, hogy mivel német nyelven nem ért, a szerződés érvénytelen, továbbá a jogviszony bizalomvesztés okán lehetetlenült.

Az elsőfokú ítélet és az előzményi másodfokú ítéletek

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében a módosított kereset szerint marasztalta az alperest. Rögzítette, hogy a felek a kereset elbírálását közösen a magyar jog alapján kérték, továbbá, hogy az ügyben a megbízási szerződés létrejöttének időpontjára tekintettel a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) rendelkezéseit kell alkalmazni. Felhívta az rPtk. 198. § (1) bekezdését, 200. § (1) bekezdését, 205. § (2) bekezdését, továbbá a megbízási szerződésről rendelkező 474. § (1) bekezdését, és 478. § (1) bekezdését. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 164. § (1) bekezdésére utalással rögzítette: a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a jogviszony közte és az alperes között a megbízási szerződés szerinti tartalommal jött létre, míg – védekezésére figyelemmel – az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a becsatolt szerződéstől eltérő tartalmú szóbeli szerződés jött létre, és azt nem a saját nevében, hanem a cég2 nevében kötötte.

[9] Az elsőfokú bíróság az alperes szóbeli nyilatkozatai, a megkeresett bíróság által a felperes törvényes képviselőjeként („félként”) meghallgatott név előadása, és a szintén a megkeresett bíróság által tanúként kihallgatott név1 vallomása tartalmát több szempontból ellentmondásosnak ítélte a szerződés aláírása tekintetében. Az eset összes körülményének az rPp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése eredményeként mégis azt állapította meg – miután a perbeli megbízási szerződés dátumát követően a cég2 képviselőiként név, majd név1 is átvezetésre kerültek a nyilvántartásban, és az alperes által sem vitatottan a bizalmi vagyongazdálkodási feladatok ellátására kerültek, továbbá, a nyilatkozat, illetve a vallomás tartalma szerint a tartozás tekintetében mindketten tárgyaltak az alperessel, aki soha nem volt a cég2 törvényes képviselője –, hogy az írásbeli szerződés a felperes és az alperes között jött létre.

[10] Döntése értelmében az alperes a bizonyítási kötelezettsége ellenére a szóbeli szerződés létrejöttét, és azt, hogy az a cég2 és a felperes között jött létre nem igazolta. Rámutatott, hogy ezt önmagában az a körülmény sem igazolja, hogy a számlák a cég2 nevére lettek kiállítva. Utalt arra is, hogy az alperes nem csatolt a cég2 nevében nyilatkozattételt megalapozó, a nevére szóló eseti meghatalmazást. Minderre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a felek között a megbízási szerződés a felperes által állított tartalommal jött létre, és a felperes módosított keresete alapos.

[11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság 57.Pf.638.611/2017/9. számú végzésével a pert megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében hatályon kívül helyezte joghatóság hiányára hivatkozva.

[12] A felperes felülvizsgálati kérelme folytán a Kúria a Pfv.V.21.201/2018/8. számú végzésével a másodfokú bíróság jogerős végzését hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Előírta, hogy a megismételt

eljárásban – az rPp. 252. § (1)-(3) bekezdéseiben meghatározott hatályon kívül helyezési okok hiánya esetén – a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között érdemben bírálja el.

[13] A megismételt eljárás eredményeként hozott 57.Pf.635.231/2019/18. számú ítéletével a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

[14] E jogerős ítélet indokolása szerint a felperes keresetében az alperessel kötött írásbeli megbízási szerződésre hivatkozással a szerződés teljesítéseként svájci frankban meghatározott megbízási díj és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes tagadta, hogy saját nevében, a felperes által állított tartalmú szerződést kötött a felperessel, így ennek hitelt érdemlő és aggálytalan bizonyítása az rPp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte. A felperes az elsőfokú bíróság előtt eredetben felmutatta azt a német nyelvű, háromoldalas szerződést, amelyre a követelését alapította, és amely fénymásolatban és magyar fordításban rendelkezésre áll az iratok között. Ezt a szerződést, - amely megnevezése szerint megbízási szerződés - az alperes mint megbízó, valamint név1 és a felperes mint bizalmi vagyonkezelők és megbízottak kötötték egymással. Az okiratban arra nincs utalás, hogy az alperes nem a saját nevében, hanem a cég2 képviselőjében járt volna el. Az okirat 3. oldalán megbízó megjelöléssel az alperes neve került feltüntetésre, amely fölött egy nem kiírt, lényegében olvashatatlan aláírás látszik.

[15] A másodfokú bíróság rámutatott, az alperes a perben kezdetben határozottan tagadta, hogy ez az aláírás tőle származna és arra is hivatkozott, hogy nem ért német nyelven. Későbbi előadásai eltértek ettől. Tett olyan kijelentést, hogy egyszer aláírt egy öt-hat oldalból álló német nyelvű iratot, de azt mondták neki, hogy a felügyelet miatt szükséges ez, az irat végig a szekrényben lesz, nem fogják elő venni. Amikor az elsőfokú eljárásban betekintett a felmutatott eredeti okiratba, akkor kijelentette, hogy a szerződést ebben a formában a keresetlevél mellékleteként látta először. A 73. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan pedig már azt adta elő, nem tud határozottan nyilatkozni, hogy a szerződésen lévő aláírás tőle származik-e vagy sem.

[16] A jogerős ítélet indokolása értelmében a bizonyítási eljárás során megkeresett külföldi bíróság útján meghallgatásra került „félként” az okirat szerint ugyancsak szerződő és aláíró név, aki a felperes igazgatótanácsának tagja, valamint tanúként név1. Utóbbi elmondta, hogy az alperessel csak a felperes ki nem fizetett számlái kapcsán találkozott Magyarországon, azt nem tudta, hogy milyen körülmények között jött létre a szerződés, miként adták a megbízást, a szerződéskötéssel kapcsolatos megelőző tárgyalások során pedig az alperessel nem találkozott. név1 úgy nyilatkozott, emlékei alapján a szerződéskötéskor nem volt jelen, név2 tanú kötötte meg azt az alperessel. Két megbeszélést folytatott korábban az alperessel, de úgy emlékezett, hogy név1 volt az, aki szerződött az alperessel. A tanúvallomás szerint a szerződés rendelkezéseit és tartalmát meg sem beszélték.

[17] A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy bár az alperes nyilatkozatai is ellentmondásosak voltak, a szerződő félként szereplő, aláíró felperesi igazgatósági tag és tanú által előadottak is ellentmondanak egymásnak, valamint az okiratnak. Erre tekintettel „nem

tudta elfogadni önmagában az okiratot, valamint a felperesi igazgatótanács tagjának nyilatkozatát és a tanú vallomását olyan aggálytalan bizonyítékként, amelyre ítéletet lehetne alapozni és az ebből eredő bizonyítatlanságot a bizonyításra köteles felperes terhére értékelte”. Emiatt a keresetet minden további vizsgálódás nélkül elutasította azzal, hogy jogi álláspontja mellett nem látta szükségesnek, hogy kitérjen az egyéb alperesi hivatkozásokra.

[18] A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljárta Kúria a Pfv.V.20.439/2020/5. számú végzésével a megismételt eljárásban hozott jogerős ítéletet – az írásbeli megbízási szerződés létrejöttével kapcsolatos, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése miatti, az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés okán, amelyre tekintettel a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését érdemben, teljeskörűen nem bírálta el – ismét hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Iránymutatásában előírta, hogy megismételt fellebbezési eljárásban a másodfokú bíróságnak az írásbeli megbízási szerződés létéből kiindulva kell az alperes fellebbezésének további hivatkozásait a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között érdemben elbírálnia.

A jogerős ítélet

[19] Az újfent megismételt fellebbezési eljárásban hozott jogerős ítéletével a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az alperest a módosított kereset szerint marasztaló ítéletét helybenhagyta.

[20] Indokolásában rögzítette, hogy a megelőző felülvizsgálati eljárásokban hozott határozatokra tekintettel a magyar bíróság joghatóságának fennálltával és a felek között írásban létrejött szerződés kérdésével a megismételt eljárásban nem kellett foglalkoznia. A jogvitában – a szerződéskötés időpontjára (2010.) figyelemmel – az rPtk.-t kellett alkalmazni, amely nem ismert a nyelvismeret hiányára tekintettel érvénytelenségi okot. Az írásbeli szerződés okirati bizonyítékkénti értékelése körében az alperesi állításnak az rPtk. 4. § (4) bekezdése szempontjából annyi a jelentősége, hogy a nyelvismeret hiányára az alperes előnyök szerzése végett nem hivatkozhatott. Rámutatott, az rPtk. ugyan nem szabályozta, de nem is tiltotta a szerződésben meghatározott bizalmi vagyongazdálkodási tevékenységet, amelyet a felek szerződéskötési szabadságuk keretében megköthettek, és aminek tartalmából kellett kiindulni a kereset elbírálása során.

[21] A másodfokú bíróság kiemelte: a szerződés IV/a, b, c, pontjai az alperes mint megbízó fizetési kötelezettségét határozták meg, megbízottként pedig két természetes személy mellett a felperest is. Ilyen módon a felperes saját maga számára igényelhetette az alperestől a szerződésben megjelölt összegek kifizetését.

[22] A számlakibocsátás hiányával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy ennek csupán a késedelmi kamatfizetési kötelezettség körében volt jelentősége. A felperes az eredeti keresete szerinti 13.187,45 CHF összegű követelését a 2013. október 30-i írásbeli felszólítással tette lejáratná, az e feletti követelését pedig keresetének felemelésével.

[23] A követelésösszezszerűségét illetően a másodfokú bíróság nem tartott szükségesnek további vizsgálatot, tekintettel arra, hogy e körben a bírói gyakorlat értelmében nem elegendő a kereset általánosságban történő vitatása.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[24] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése és az eljárás megszüntetése érdekében, a joghatóság hiányára utalással. Másodlagosan a számlakibocsátási kötelezettség nem teljesítésére, a követelésösszezszerűsége körében a másodfokú bíróság álláspontjára, továbbá a Kúria második felülvizsgálati döntésének a másodfokú bíróság előző határozatát „kirívó ok nélküli felülmérlegelésére” utalva kérte a keresetet elutasító határozat meghozatalát. Harmadlagos kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság, míg negyedleges kérelme a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.

[25] Szerinte a jogerős ítélet sérti az Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bekezdését, XIII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) és (2) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését és 28. cikkét, a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Nmjtvr.) 62/F. § (1) és (2) bekezdését, és 62/H. §-át, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa törvény) 159. § (1) bekezdését és (2) bekezdés c) és d) pontját, valamint az rPp. 3. § (5) bekezdését, 8. § (2) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) és (2) bekezdését, 221. § (1) bekezdését és 235. § (1) bekezdését, és utóbbival összefüggésben a 141. § (2) és (6) bekezdését, valamint az rPtk. 4. § (4) bekezdését.

[26] Az alperes álláspontja értelmében sokszorosán az Alaptörvényt sértő volt a joghatóság kérdésének kezelése. Ebben a körben a Kúria első, e tárgyban hozott végzésére is kitért, érveit részletesen kifejtve.

[27] Tévesnek tartotta a másodfokú bíróság jogerős ítéletének [15] pontjában foglaltakat a számlakibocsátás hiányának jogkövetkezményeit illetően. Ezzel összefüggésben arra utalt, hogy kifejezetten az ő irányában nem került sor számla kibocsátására, a felperesnek mindenképpen a vele szerződő fél részére kellett volna kiállítania a számlákat. Egy harmadik személy részére kibocsátott számla nem pótolhatja a konkrét megbízó felé történő számla kiállítást. E tekintetben is az Alaptörvény, valamint az Áfa törvény megsértését állította.

[28] Kifogásolta a másodfokú bíróság álláspontját a követelésösszezszerűsége vitatását illetően. Kitért a számlakibocsátás hiányára, részletesen elemezte név és név1 szerepét és perbeli nyilatkozatait, melyek között több ellentmondás volt, és melyek a jóhiszemű joggyakorlás követelményét [rPp. 8. § (2) bekezdés] is sértették.

[29] Hiányolta továbbá, hogy a jogerős ítéletben nem került rögzítésre, hogy a bíróság milyen időállapot szerint hatályos magyar jog alapján járt el, mind az anyagi jogi, mind az eljárási jogszabályok terén.

[30] A másodfokú bíróság azon ítéleti megállapítását illetően, miszerint az általa az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest a másodfokú eljárásban előterjesztett hivatkozásokat az rPp. 235. § (1) bekezdése alapján már nem lehetett figyelembe venni, sérelmezte, hogy a jogerős ítéletben konkrétan nem szerepelnek ezek a hivatkozásai, így nem tudható, hogy melyek maradtak kívül a mérlegelésen. Ehhez kapcsolódóan kifejtette, hogy az elsőfokú eljárásban az új tények és bizonyítékok előterjesztésének időbeli korlátait az rPp. 141. § (2) és (6) bekezdése szabályozza, ám a másodfokú bíróság jogerős ítéletében nem ezekre hivatkozott.

[31] Az alperes az rPtk. 4. § (4) bekezdését sértőnek tartotta a másodfokú bíróság jogerős ítéletének [13] pontjában a nyelvismerete hiányával kapcsolatos hivatkozásával összefüggésben írtakat.

[32] Állította, hogy a Kúria a második felülvizsgálati döntésével „kirívó ok nélkül felülmérlegelte” a korábbi jogerős ítéletet, ezzel megsértve a másodfokú bíróság mérlegelési jogkörét.

[33] Megalapozatlanságot eredményező ítéleti hiányosságnak tartotta továbbá, hogy a másodfokú bíróság nem tisztázta a bizalmi vagyongazdálkodás fogalmát, és annak az alapul vett szerződéshez való viszonyát. Utalt az említett jogintézményt szabályozó hatályos Ptk-ra és a bizalmi vagyongazdálkodókról és tevékenységük szabályairól szóló 2014. évi XV. törvényre. Kitért arra is, hogy bár a perbeli szerződés elnevezése (németül is) „megbízási”, abban bizalmi vagyongazdálkodásról van szó. Ezzel összefüggésben három város² jogforrásra hivatkozott, melyek figyelmen kívül maradtak, ezáltal a jogerős ítélet az rPp. 221. § (1) bekezdését is sérti.

[34] Szerinte az alapul vett szerződés több olyan semmisségi hibában szenved, amelyet az eljáró bíróságoknak hivatalból kellett volna észlelniük. E körben a vezető tisztségviselő személyes eljárási kötelezettségére utalt, amihez képest a felperes mint jogi személy megválasztására nem került sor, a természetes személy megbízottak teljesítéséhez semmi köze nem volt, azt az ő teljesítésébe beszámítani nem lehet, emiatt értékelhetetlen a felperesnek betudható „szolgáltatás”. Nyilvánvalónak tartotta ezért a jóerkölcsbe ütközés és a szerződés jogszabályok megkerülése végett való megkötésének megállapíthatóságát mint semmisségi okokat.

[35] Több közzétett eseti döntésre utalva hivatkozott arra is, hogy a bíróság szabad mérlegelési jogkörében eljárva sem tehet a perben rendelkezésre álló adatokkal ellentétes megállapításokat, indokolásában utalnia kell azokra az okokra is, amelyek miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak.

[36] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartását célozta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[37] Az alperes felülvizsgálati kérelmének tartalmára figyelemmel a Kúria mindenekelőtt a felülvizsgálati eljárás kereteit és jogi természetét rögzíti.

[38] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, nem egyfajta „harmadfokú” eljárás, hanem szigorú eljárási szabályok szerinti rendkívüli perorvoslat; tárgya: a jogerős ítélet [rPp. 270. § (2) bekezdés], amelynek jogszabálysértő voltát a Kúria kizárólag a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között vizsgálhatja [rPp. 275. § (2) bekezdés], és csak olyan kérdések tekintetében, amelyek kapcsán a felülvizsgálati kérelem megfelel az rPp. 272. § (2) bekezdésében foglaltaknak.

[39] Ezzel összefüggésben kiemelendő, hogy a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel [1/2016. (II.15.) PK vélemény 3., 4. pontja]. Lényeges továbbá, hogy a felülvizsgálati eljárásban csak olyan kérdés vizsgálható, ami az előzményi első-, illetve másodfokú eljárásnak is tárgya volt. Az adott ügyben korábban lefolytatott felülvizsgálati eljárásokban hozott határozatokkal elbírált kérdések azonban – amint arra a másodfokú bíróság is helytállóan utalt jogerős ítéletének indokolásában – már nem képezhettek a jelen felülvizsgálati eljárás tárgyát, a Kúria korábbi határozatainak felülvizsgálata pedig az rPp. 271. § (1) bekezdésének e) pontja alapján kizárt.

[40] A fentebb írtaknak az alperes felülvizsgálati kérelmének elbírálása szempontjából többirányú jelentősége volt.

[41] A jelen felülvizsgálati eljárásban nem volt érdemben vizsgálható az alperesnek sem a joghatósággal és az alkalmazandó joggal, sem az írásbeli szerződés létrejöttével kapcsolatos felülvizsgálati hivatkozása.

[42] Nem lehetett a felülvizsgálat tárgya az alperes érvénytelenségre történt hivatkozása sem (a perbeli szerződés jóerkölcsbe ütközése, illetve jogszabály megkerülésével történt megkötése miatt), miután ezzel összefüggésben az alperes semmilyen anyagi jogi jogszabályhelyet nem jelölt meg felülvizsgálati kérelmében.

[43] Az Alaptörvény egyes cikkeinek sérelmére vonatkozó felülvizsgálati előadások vizsgálatára sem volt lehetőség, tekintettel egyrészt arra, hogy az Alaptörvény-ellenesség vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik, másrészt arra, hogy az Alaptörvény egyes cikkeinek sérelme nem önmagában, hanem valamely konkrét anyagi jogi vagy eljárási szabály megsértésén keresztül értelmezhető.

[44] E körben a Kúria arra is rámutat, hogy az alperes felülvizsgálati kérelmében az rPtk. 4. § (4) bekezdésén túlmenően anyagi jogi jogszabálysértésre nem hivatkozott, megsértett anyagi jogi jogszabályhelyet ezen kívül egyáltalán nem jelölt meg.

[45] Az ekként meghatározott felülvizsgálati keretek között eljárva, az érdemben vizsgálható felülvizsgálati hivatkozásokra tekintettel a Kúria a felülvizsgálat eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért a felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[46] A másodfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott jogerős ítéletét a releváns kérdések tekintetében a szükséges mértékben megindokolta, így határozata az rPp. 221. § (1) bekezdését nem sérti.

[47] A számlakibocsátási kötelezettség nemteljesítésével összefüggésben a másodfokú bíróság helytállóan, jogszabálysértés nélkül foglalt állást jogerős ítéletének [15] pontjában, amelyhez a Kúria egyetértőleg hozzáfűzi: önmagában a számla hiánya nem teszi a követelést időelőttivé, csupán – a jogosult késedelmére tekintettel, az rPtk. 303. § (3) bekezdése alapján kizárva a kötelezett egyidejű késedelmét – a kötelezett késedelmi kamatfizetési kötelezettségére hat ki.

[48] A felek közötti jogviszony alanyait, a kereset szerinti igény címzettjét illetően is téves az alperes felülvizsgálati érvelése. A perbeli megbízási szerződésben (III. és IV. fejezet) az alperes megbízóként egyebek mellett a szerződésből fakadó költségek körében a céggel egyetemleges fizetési kötelezettséget vállalt, ennél fogva passzív perbeli legitimációja fennállt, így nem volt sem anyagi jogi, sem egyéb akadálya a vele szembeni igényérvényesítésnek.

[49] A kereset összecszerúsége tekintetében a Kúria rámutat, hogy az adott ügynek egyrészről nem volt tárgya a felek közötti teljes elszámolás, azt kizárólag a perbeli számlákhoz kapcsolódó, a felperes korábbi írásbeli felszólításával, illetve keresetfelelemelésével lejárttá tett számlakövetelések képezték, másrészről az összecszerúség általános vitatása – amint arra a Kúria korábbi határozatában {Gfv.VII.30.437/2018/7. [25]} már rámutatott –, konkrétumok nélkül nem alkalmas arra, hogy a másik fél okiratokkal alátámasztott állítását kétségessé tegye.

[50] A jogerős ítélet nem sérti az rPp. 206. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítékértékelési, illetve mérlegelési szabályt sem. Ezzel összefüggésben a Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárás keretében – szemben a rendes jogorvoslatnak minősülő fellebbezési eljárással, amelynek során a másodfokú bíróság reformatórius jogkörében eljárva a bizonyítékokat felülmérlegelheti –, éppen a felülvizsgálati eljárás rendkívüli jogorvoslati jellege miatt általában nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy az eljárt bíróság a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok megállapítása, és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre (BH 1996.506.). Lényeges, hogy az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, ha a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH 2013.119.II.). A

megismételt fellebbezési eljárásban a másodfokú bíróság által hozott határozat azonban nem iratellenes, nem tartalmaz logikátlan ténymegállapítást, illetve nyilvánvalóan okszerűtlen következtetést sem.

[51] Semmilyen jogi relevanciával nem bírtak az alperesnek az eljárás során alkalmazott jogszabályok időállapotával kapcsolatos hivatkozásai, továbbá a perbeli – tartalmát tekintve megbízási – szerződés bizalmi vagyongkezelői jellegével kapcsolatban előadottak sem.

[52] A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, és érdemben vizsgálható jogszabályokat nem sértő jogerős ítéletet az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[53] 1952. évi III. törvény (rPp.) 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés

A döntés elvi tartalma

[54] A felülvizsgálati eljárás keretében – annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt – általában nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy az eljárás bírósága a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok megállapítása, és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre. Az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, ha a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni.

Záró rész

[55] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért az rPp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdései szerint, a felülvizsgálati pertárgyértékre és a felperes jogi képviselője által kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel, azok alapulvételével, mérlegeléssel, az áfát is magában foglalóan határozott meg.

[56] Az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján köteles, figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdésére és 74. § (3) bekezdésére is.

[57] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az alperes kérelmére az rPp. 274. § (1) bekezdésének megfelelően tárgyaláson bírálta el.

[58] Az ítélet elleni felülvizsgálatot az rPp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. március 31.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Cseh Attila s.k. előadó bíró, Dr. Puskás Péter s.k.
bíró